

El garatge

Són encara freqüents els dubtes i les vacil·lacions que origina la forma del mot «garatge», tant en el llenguatge oral com en l'escrit. Efectivament, aquest nom, d'origen francès —relacionat amb «gare» i «garer»—, és molt sovint pronunciat com un bisíl·lab, d'acord amb la pronúncia original: «garaix», com *calaix* o *bastaix*, o més habitualment «garatx», com *despatx*, o *empax*. I és d'acord amb aquesta darrera pronúncia que molt sovint veiem encara escrita la forma «garaig», car, tal com sap tothom, els grups *ix* i *ig* tenen el mateix valor al final d'un mot: *matx*, per exemple, es pronuncia igual que *maig*.

Tanmateix, la forma del substantiu *garatge*, amb el sufix o terminació *atge* que correspon al del francès «age», fou ja fixada l'any 1917 en el *Diccionari ortogràfic* de Pompeu i Fabra, publicat per l'Institut d'Estudis Catalans, i conformada després pel *Diccionari General de la Llengua Catalana* i tots els altres repertoris posteriors, i ja no resulten avui per tant justificables els errors o la manca de cura —és a dir, la simple omissió d'una oportuna consulta al diccionari— que es resol en l'ús de la forma escrita «garaig» en llocs on sembla exigible un mínim de rigor i de correcció.

Cal fer notar que aquesta adaptació que hem fet en català del mot del francès *garage*, resolta en la forma «garatge», no és pas cap cas aïllat sinó que forma part de tota una sèrie

i s'insereix en un sistema de correspondències ben normal. Tal com hem dit, el sufix català *atge* correspon al del francès *age*, tal com ens mostren clarament els derivats catalans *homenatge*, *coratge*, *oratge* o *viatge* que corresponen als del francès «*hommage*», «*courage*», «*orage*» i «*voyage*», obtinguts pel mateix procediment. És, doncs, seguint aquesta correspondència que, en alguns casos ja amb un ús secular, hem adaptat, en adoptar-los del francès, mots com *agiotatge*, *bagatge*, *blindatge*, *cabotatge*, *massatge*, *sabotatge* i segurament alguns més, que avui ja semblen ben incorporats a la nostra llengua i que fins i tot podrien passar per uns mots genuïnament catalans. Són també incorporacions anàlogues però ja més recents *vernissatge* i *xantatge*, que hom usa encara sovint, innecessàriament, amb les formes originàries franceses: el primer figura ja al *Diccionari acadèmic* i el segon; si bé no el sabem trobar a cap de les llistes d'addicions publicades per la Secció-Filològica de l'Institut, ens consta que hi ha estat proposat i figura, a més, a la *Gran Enciclopèdia Catalana*. I no és pas improbable que més tard o més d'hora arribem a incorporar segons la mateixa adaptació d'altres gal·licismes com «*collage*» o «*bricolage*» que, aquests sí, usem de moment segons la forma originària.